

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
UNSKO SANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U BIHAĆU
Broj: 22 0 P 049553 24 Gž
Bihać, 02.08.2024. godine

Kantonalni sud u Bihaću u vijeću sastavljenom od sudija Fate Nadarević kao predsjednika vijeća, Muhameda Cimirotića i Dine Muslića kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja K. M. iz P., br...., zastupan po punomoćniku Deretić Miodragu, advokat iz Prijedora, protiv tužene Bosne i Hercegovine, zastupana po pravobraniocu BiH, Federacije Bosne i Hercegovine, zastupana po Pravobranilaštvu F BiH i ŠPD USK šume d.o.o. Bosanska Krupa, Radnička bb, zastupana po punomoćniku L. A., zaposlenik tužene, radi utvrđivanja prava vlasništva i predaje u posjed nekretnina, vsp. 49.500,00 KM, odlučujući o žalbi tužitelja izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Sanskom Mostu broj 22 0 P 049553 20 P od 25.03.2024. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 02.08.2024. godine donio je

P R E S U D U

Žalba se odbija kao neosnovana, a prvostepena presuda potvrđuje.

Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troška za sastav žalbe u iznosu od 1.350,00 KM i troška takse na žalbu.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom odlučeno je:

„ODBIJA SE kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja kojim bi se utvrdilo da je tužitelj vlasnik nekretnina, po novom katastarskom operatu označene kao dio k.č. 1032/4 upisana u PL broj 205 K.O. B., što po starom katastarskom operatu odgovaraju nekretninama označenim kao k.č. 1352 zv. L., livada 3 klase, površine 20 hiljada m² i k.č. broj 1353 zv. L., šuma 5 klase, površine 2600 m², upisana u stari PL broj 535 k.o. T. B., što su tuženi dužni priznati i trpjeti da se tužitelj na temelju ove presude upiše u javnu evidenciju kao posjednik i vlasnik sa dijelom 1/1 i da tuženi predaju tužitelju u posjed predmetne nekretnine, te nadoknade troškove parničnog postupka, sa zakonskom zateznom kamatom od dana donošenja prvostepene presude, pa do isplate, a sve u roku od 30 dana.

Obavezuje se tužitelj da tuženoj Federaciji Bosne i Hercegovine nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 7.452,69 KM u roku od 30 dana, a u preostalom dijelu zahtjeva za naknadu parničnih troškove preko dosuđenog iznosa zahtjev Federacije Bosne i Hercegovine se odbije kao neosnovan.

Obavezuje se tužitelj da tuženoj Bosni i Hercegovini nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.050,00 KM u roku od 30 dana.“

Protiv te presude žalbu je izjavio tužitelj pobijajući je u cijelosti, zbog svih zakonskih žalbenih razloga, s prijedlogom za ukidanje presude uz zahtjev za naknadu troška za sastav žalbe u iznosu od 1.350,00 KM i troška takse na žalbu.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Žalba nije osnovana.

Ovaj sud ispitao je pobijanu odluku u granicama žalbenih razloga i po službenoj dužnosti te odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Prvostepeni sud je ocjenom izvedenih dokaza utvrdio relevantne činjenice, koje ni žalbom tužitelja nisu sa uspjehom dovedene u sumnju, pa žalbeni sud uzima da je činjenično stanje pravilno i potpuno utvrđeno.

Među svim utvrđenim kao relevantne činjenice prvostepeni sud je utvrdio:

-da nekretnine koje su predmet spora u izreci presude označene su po novom operatu a prema stanju zemljišne knjige odgovaraju dijelu nekretnina (parcela) upisanih u ZK ul. 18 k.o. B. i to: k.č.1032/4 zvana B. (šuma 4. klase i šuma 6. klase - ukupne površine 9.956.467 m2) upisane na ime vlasnika Bosna i Hercegovina - Federacija BiH (utvrđeno geodetskim vještačenjem)

-da je tužitelj bio upisan kao posjednik dijela predmetnih parcela u površini 22600 m2 u Pl-535 k.o. T. B. (parcele k.č 1352 i 1353), prema stanju upisa 1992. i 2000. godine

-da prilikom geodetskog vještačenja tužitelj na terenu nije znao pokazati lokaciju dijela parcele čije vlasništvo traži, a ukupna površina parcele je više miliona metara kvadratnih, iz kojih tužitelj traži utvrđenje vlasništva dijela od 22600 m2.

-da je 2002. godine okončan upravni postupak izlaganja nekretnina na uvid i utvrđivanja prava na nekretninama u kojem postupku je na predmetnim nekretninama upisano pravo raspolaganja u korist JP „Unsko Sanske šume“ Bosanska Krupa.

-da je taj postupak izlaganja nekretnina počeo 1988. godine a završen 2002. godine, da niko od trećih lica pa ni tužitelj nisu osporavali odluke iz toga upravnog postupka o izlaganju nekretnina.

-da tužitelj nije u faktičkom posjedu predmetne parcele

-da je predmetna parcela po kulturi šuma 4. klase i šuma 6. klase. (upisana kao vlasništvo BiH - Federacija BiH)

-da je tužitelj zadnji puta šumu sjekao 1980. do 1989. godine

Ove činjenice žalitelj nije ni žalbom sa uspjehom doveo u sumnju pa je neosnovan žalbeni razlog o pogrešno i nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju.

Temeljem ovih činjenica prvostepeni sud je pravilnom primjenom materijalnog prava odbio tužbeni zahtjev.

Tužitelj zahtjevom traži da se utvrdi da je on vlasnik označenih nekretnina. Međutim, pravilno prvostepeni sud zaključuje da tužitelj nije dokazao kojim pravnim osnovom je ranije stekao vlasništvo ili ga želi sada steći odlukom suda, tim prije što nikada ranije tužitelj nije bio upisan kao vlasnik u javne registre nekretnina, već je upisani vlasnik država Bosna i Hercegovina – Federacija BiH, a pravo raspolaganja ima JP Unsko Sanske Šume.

Pravno priznati osnovi stjecanja prava vlasništva na nekretninama propisani su odredbom čl.52 Zakona o stvarnim pravima, (odnosno odredbama čl.23. i 24. ranije važećeg Zakona o vlasničko pravnim odnosima F BiH (Sl. novine 6/98), a to su stjecanje „na osnovu zakona, nasljeđivanja, pravosnažne odluke suda ili konačne odluke drugog nadležnog organa.“

Stjecatelj prava vlasništva po ovim osnovama ovlašten je zahtijevati upis stečenog prava vlasništva u zemljišnu knjigu.

Tužitelj nije dokazao da je stekao pravo vlasništva po bilo kojem od propisanih zakonskih osnova stjecanja, a niti dokazao da je pravo vlasništva imao upisano ranije prije izlaganja nekretnina na uvid i utvrđivanja prava na nekretninama, kako pravilno zaključuje prvostepeni sud pravilno primjenjujući materijalno pravo na koje se pozvao iz Zakona o stvarnim pravima (Sl. novine F BiH 66/2013).

Činjenica da je tužitelj bio upisan kao posjednik dijela parcele ne znači da je njen vlasnik, a i sam tužitelj u iskazu navodi da više decenija nije u faktičkom posjedu tih nekretnina.

Budući da se radi o parcelama koje su po kulturi šuma u državnom vlasništvu to tužitelj nije mogao niti dosjelošću steći pravo vlasništva, kako pravilno obrazlaže prvostepeni sud.

Uz prednje, pravilno prvostepeni sud obrazlaže da tužitelj i nakon početka primjene Zakona o stvarnim pravima (2014.godine) ako je smatrao da je vanknjižni vlasnik nekretnina, nije pokrenuo postupak za upis toga prava u propisanim rokovima (i nikako) u smislu čl.361 toga zakona. Budući da tužitelj ranije nije stekao pravo vlasništva po bilo kojem osnovu, to on i nije mogao tražiti upis toga prava.

Neosnovan je i žalbeni razlog povreda odredaba parničnog postupka.

Suprotno žalbenim tvrdnjama sud u parničnom postupku ne može preispitivati valjanost upravnog postupka u kojem je odlučeno i utvrđeno ko je faktički posjednik i vlasnik nekretnina u postupku njihovog izlaganja, pa su te odluke postale konačne i pravosnažne i prvostepeni sud ih nije mogao preispitivati u ovoj parnici, pa i onda ako u tome upravnom postupku nije učestvovao tužitelj kao stranka u postupku.

Prvostepeni sud nije pogrešno cijenio nalaz i mišljenje geodetskog vještaka kako žalba paušalno ističe, već je taj dokaz temeljito obrazložio i utvrdio činjenice iz njega koje nisu dovedene u sumnju drugim dokazima a sve u skladu sa ispravama temeljem kojih je nalaz i mišljenje sačinjen.

Neosnovan je i žalbeni navod da sud nije mogao prihvatiti nalaz vještaka geodete jer on nije mogao identifikovati parcele tužitelja na terenu. Naime, na uviđaju i geodetskom vještačenju sam tužitelj nije znao vještaku pokazati lokaciju - gdje su dijelovi parcele za koje

traži utvrđenje prava vlasništva, pa s obzirom da je ukupna površina cijelih parcela više miliona m², to je bilo nužno da tužitelj pokaže gdje je površina od 22600 m² njegove zemlje da bi vještak to identifikovao po oznakama i lokaciji. Dakle, po nalazu vještaka geodete uopće ne postoje „stare podloge“ (mape, evidencije) za predmetne nekretnine temeljem kojih bi se vršila identifikacija, pa je u tim okolnostima nužno da sama stranka - tužitelj pokaže predmetnu nekretninu, što tužitelj nije znao učiniti. Međutim, tužbeni zahtjev nije odbijen zbog ovoga razloga, već iz razloga što tužitelj nije dokazao da je uopće stekao pravo vlasništva dijela predmetnih parcela, pa je zahtjev neosnovan i onda da ih je znao pokazati gdje su.

Neosnovan je i žalbeni razlog o povredi odredaba parničnog postupka time što prvostepeni sud nije prihvatio zahtjev tužitelja za ponovni uviđaj (u proljeće) nakon par mjeseci od prvog uviđaja (oktobar 2023.g.). Prvostepeni sud je dao jasne i razumne razloge za odbijanje prijedloga, (str.8 stav 2. obrazloženja), jer je pripremno ročište održano u maju 2023. godine kada je tužitelj predložio uviđaj; rješenje o provođenju uviđaja doneseno u augustu 2023. godine; zatim prvi uviđaj izvršen u oktobru 2023. godine, i pored toga tužitelj je tražio da se ponovo provede uviđaj u proljeće naredne godine. Pravilno prvostepeni sud zaključuje da je u tome periodu tužitelj imao dovoljno vremena za pripremanje za uviđaj i lociranje svojih parcela do održavanja prvog uviđaja. Dakle, nije bilo nedostataka u postupanju prvostepenog suda niti u nalazu i mišljenju geodetskog vještaka kako žalba tvrdi, već u pasivnosti tužitelja i nepoznavanju lokacije svoje parcele, a tvrdi da je njen vlasnik.

Pravilna je odluka o parničnim troškovima za koje je prvostepeni sud dao jasne činjenične i pravne razloge koje prihvata i žalbeni sud jer se temelji na odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškovima za rad advokata u skladu sa vrijednosti spora i poduzetim parničnim radnjama, i temeljem čl.386 .stav 1. Zakona o parničnom postupku (Sl. novine F BiH 53/03; 98/15)

Budući da je prvostepeni sud pravilno i potpuno utvrdio bitne činjenice i pravilno primijenio materijalno pravo, a nije učinio povrede postupka na koje se žalba poziva niti one na koje žalbeni sud pazi po službenoj dužnosti, to je žalba odbijena a prvostepena presuda potvrđena temeljem čl. 226. Zakona o parničnom postupku.

Odbijen je zahtjev tužitelja za naknadu troška za sastav žalbe i takse na žalbu jer sa istom nije uspio kada nema pravo na naknadu troška od protivne stranke u smislu čl.386. stav 1. Zakona o parničnom postupku.

Predsjednik vijeća:
Fata Nadarević